

နိုင်ငံရေးစာပေ

မြသန္တာ

ပန်းသစ္စာ၏ ပဲ့တင်သံ

"ဆု...ရောက်ပြီလားဟင်"

ချုံနဲ့သောအသံလေးကြောင့် အခွေများ ပြန်စီနေရာမှ ရုတ်တရက် ခါးဆန့်ကာ ကြည့်လိုက် သည် ။

"ဪ...စံယသော်နန်း၊ ပြန်မလာသေးဘူးလား"

"မနေ့ကတည်းက ဖယ်ထားခိုင်းတာ"

နှုတ်ခမ်းလေး မသိမသာချွန်ထားသော ထိုမိန်းခလေးကို အမှတ်တမဲ့ ငေးနေမိသည် ။

"ကောင်းထက်ရေ ဆုသီချင်းခွေ ရောက်ပြီလား၊ ကိုယ်ဖယ်ထားခိုင်းတာလေ"

မင်းနိုင်ထူးက ထိုင်နေသောသူအား ငုံ့၍ မေးလိုက်သည် ။ သူ့မျက်နှာမှာ ပြုံးစေ့စေ့နှင့် ..

"မတွေ့သေးဘူး"

"ဒီလိုလုပ်လေ၊ လာရင် အိမ်လာပို့ပေးမယ်၊ မလာသေးရင်တော့ မနက်ဖြန်အသေအချာ ချန်ထား လိုက်မယ်၊ ဟာသခွေရှိနေတယ်၊ ကြည့်ဦးမလား"

"ဟင့်အင်း၊ အချိန်မရပါဘူး၊ သီချင်းလေးပဲ အေးအေးဆေးဆေး နားထောင်ချင်တာ"

"နောက်ထွက်တဲ့ ဟာသခွေက ရီရတယ်၊ ပင်ပန်းသမျှ

ပြေပျောက်သွားနိုင်တယ်လေ၊ ယူပါ၊ မရီရရင် ငွေမပေးနဲ့ ၊ စံယ သော်နန်းအတွက် တမင်ချိန်ထားတာ၊ ဒီအခွေက လူငှါးသိပ်များ တာ "

"အပြောကောင်းလို့ ယူလိုက်မယ်၊ ဒို့က ရီခဲတယ်နော်၊ သိပ်မရီတတ်ဘူး၊ မရီရရင် တကယ်ငှါးခမပေးဘူး "

"စိန်လိုက်၊ ကိုယ်တို့ စိတ်ပင်ပန်းပြီး အနားယူချင်ရင် ဒီအခွေနဲ့ အကြောလျော့လိုက်တယ် "

"ဟင်....အခွေနဲ့ ဘယ်လိုအကြောလျော့လဲ "

"ရီမောခြင်းနဲ့ အကြောလျော့တယ်ပေါ့၊ အားပါးတရနဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရီလိုက်ရင် တကယ့်ကို အညောင်းပြေ သွားတာပဲ "

"ဪ...မှတ်ထားလိုက်မယ်နော် "

"မှတ်ထားပါဗျာ၊ လိုအပ်ရင် ဒီနည်းကို အသုံးပြုကြည့်လိုက်ပါဗျာ "

"ကောင်းပါ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ဆုကိုတော့ ချိန်ထားပါနော်၊ ကောင်းရင် ဝယ်မလို့ ငှါးကြည့်တာ "

"ကျော်ဟိန်းအခွေသစ် ဘာထွက်သေးသလဲ "

ဆိုင်ပိတ်ကာနီးပေမဲ့ လူများက မစဲသေးသဖြင့် မိန်းမလှလေးများ နှင့် သာ လေပေးဖြောင့်တတ်သော မင်းနိုင်ထူး အကြောင်းကိုသိ၍ ကဗျာကယာ ထရပ်လိုက်ပြီး နှစ်ခါတိတိ မေးနေသော လူကြီးအား ပြန်ဖြေလိုက်သည် ။

"အမေများ ရဲ့ သား ကြည့်ပြီးပြီလား၊ ကောင်းတယ် "

"ပြပါဦး၊ သိပ်မမှတ်မိတော့ဘူး "

လူကြီးများ ၏ မှတ်ဉာဏ်ကို ဝိုင်း၍ မှတ်ပေးနေရသည် ။ နို့မဟုတ်

လျှင် ဆိုင်ကို ဒုတိယအကြိမ် ပြန်ရောက်လာနိုင်၏။

"ဒါပဲနော်၊ မနက်ဖြန် ချန်ထားပေးပါ"

"စိတ်ချပါ"

နွဲ့သည့် သူနှင့် အာမခံသည့် သူနှင့် အဆင်ပြေနေ၏။ ဒါကြောင့် လည်း မင်းနိုင်ထူးက ညနေပိုင်းကို တာဝန်ယူချင်နေတာ ကိုး...

အကူခေါ်ထားသော မောင်ဘိုက ပြုံးစေ့စေ့နှင့် သူ့ကိုမျက်စပစ်ကာ

...

"အားမကျဘူးလား"

"ကျတော့ကျသားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ စိတ်မော စိတ်ရှုပ်တဲ့ ဒဏ်ကို မခံစားရဲဘူး"

သူ့စကားကြောင့် မင်းနိုင်ထူးက အားပါးတရ ရီမောလျက်...

"တခါတလေ ရှုပ်ထွေးမှုတွေ စိတ်မောရတာလေးတွေက ခံစားမှုတစ်မျိုးပဲလေ၊ မယုံရင် ခံစားကြည့်ပါလား၊ ကိုယ့်လို အစွမ်းအစရှိရင် လှုပ်ရှားကြည့် လိုက်လေ"

"တော်ပါပြီ၊ ထမင်းကြမ်းပဲ ယပ်ခတ်စားတော့မယ်နော်"

ကောင်းထက်ဆိုတာ အမြဲပဲ အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ စကားနည်းတတ်တဲ့ သတ္တဝါပဲလို့ မင်းနိုင်ထူးက သတ်မှတ်ထားပြီး သားဖြစ်သည် ။

ပြီးတော့ အသားအနည်းငယ်ညှိပြီး မေးရိုးအနည်းငယ်ကားကာ ပါဝါမျက်မှန်ကို တပ်ဆင်ထားသည့် အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် အူကြောင်ကျားရုပ်မျိုး ‘မှန်ကြောင်’ ဟု လည်း ကွယ်ရာရောရှေ့တင်ပါနောက်ပြောင်တတ်သည် ။

မင်းနိုင်ထူးက အရပ်မြင့်ပြီး ခေတ်မိန်းခလေးတို့ အကြိုက်သွယ်လှ လှနှင့် အသားဖြူသည် က သူ့အတွက် တမူထူးကာ ရုပ် ချောချော ယော ကျားတစ်ယောက်ဟု အမည်စာရင်း ဝင်ထားသူပင် ဖြစ်၏။

"ကိုးနာရီခွဲပြီ၊ ဆိုင်ပိတ်တော့မယ်"

"ဟင်...ဒီမှာ ဆုအခွေလေ"

မှန်ဘီဒိုထဲမှ ထွက်လာသော အခွေကြောင့် အလန့်တကြား ဖြစ်သွား ၏။

"ဒါကြောင့် မင်းကို မှန်ကြောင်လို့ ပြောတာပေါ့ကွာ၊ မျက်စေ့လေး လုံးဖြစ်ပြီး သူများ ထက် အမြင်နောက်ကျတယ်၊ ကဲ.. မောင်ဘိုနဲ့ ပဲ ဆိုင် ပိုင်းသိမ်းတော့၊ ကိုယ်ပြန်ပြီ"

ဆု ဗီစီဒီအခွေကိုယူကာ ပြန်သွားသော မင်းနိုင်ထူး၏ နောက်ကျော ကို နားမလည်နိုင်သလို ကြည့်လိုက်ရင်းက..

"သူကြည့်ချင်လို့ လား၊ ခုဏက ကောင်မလေးက မှာ ထားတာကို"

"အဲဒါကြောင့် အစ်ကိုကို ရိုးတယ်ပြောတာကိုဗျ၊ အဲဒီကောင်မလေး အိမ်ကို လိုက်ပို့ပေးတာဗျ"

"ဪ...ဟိုတစ်ခါလည်း ဒီလိုပဲ ကောင်မလေးတစ်ယောက်အိမ်ကို သွားပို့တာပဲ"

"ဒါက နောက်တစ်ယောက်လေ"

"အင်း"

မင်းနိုင်ထူးအတွက် သက်ပြင်းမောချလိုက်မိသည် ။ ချည်ရှုပ်ရင် ရှင်း ရခက်တယ်၊ အချစ်ရှုပ်ရင်လဲ..

ဒီထဲမှာ စံယသော်နန်းဆိုတဲ့ နာမည်ဆန်းဆန်းနဲ့ ချစ်စရာကောင်းသော မိန်းခလေး မပါပါစေနဲ့ ဟု ရိုးသားစွာ ဆုတောင်း လျက်...

အိမ်ရှေ့မျက်နှာစာမှာ ရေဖျန်းပြီး ဆိုင်တွင်းမှ ဘုရားပန်းအိုးကလေးမှာ နှင်းဆီပန်းလဲလှယ်ရန် ရေပုံထဲမှာ ပန်းများ ထည့် ပြီး ဆိုင်ရှေ့သို့ ရောက်လာခဲ့၏။

"ကောင်းထက်၊ ပေးပေး"

အဝေးမှ ကသောကမျော ပြေးလာသော မင်းနိုင်ထူးကြောင့် ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်သွား၏။

"ဘာလဲဟ"

"မင်းဘုရားပန်းလဲမလို့ မဟုတ်လား၊ ငါဝိုင်းလုပ်ပေးမယ်လေ"

"ရပါတယ်၊ ငါလဲနေကျပါ"

"ဒီနေ့တော့ ငါလဲပေးပါ့မယ်၊ မင်းပန်းပင် ရေလောင်းချင်ရင် လောင်းလေ"

"ပြီးပါပြီ"

ဆိုင်ဖွင့်သော တစ်နှစ်နီးပါးအချိန်တွင် မင်းနိုင်ထူးတစ်ခါမျှ စောစောလာ၍ ဝိုင်းမလုပ်ပေးပေ။ ညနေလေးနာရီခွဲမှ သာ အရောက်များပြီး ဆိုင်သိမ်းချိန်အထိ ထိုင်စောင့်ပေးတတ်၊ ဝိုင်းလုပ်ပေးတတ်သည် ။ ဘုရားပန်းကို တစ်ခါမျှ မလဲလှယ်ခဲ့ဖူး။

"ပေးပါ ဟိုမှာ စံယသော်နန်းလာနေပြီ၊ ငါတို့ ချိန်းထားတာ"

"ဪ..."

ရင်ထဲမှာ စူးဆောင့်သွား၏။

ချိန်းထားတဲ့ အဆင့်တောင် ရောက်သွားပြီလား

မိန်းခလေးရယ်...

ဒို့သူငယ်ချင်းဟာ ကျားလား၊ ဘီလူးလား မင်းသားလားဆိုတာ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကိုမသိခဲ့ဘူး၊ အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေတွေနဲ့ ဆိုရင် အပြစ်ကင်းစင်ပြီး ကူညီတတ်တဲ့ နွားကလေးပဲ၊

မိန်းမလှလေးတွေနဲ့ ဆိုရင် သိုးရေခြံထားတဲ့ ကျား၊ ကျေးဇူးပြုပြီး မယုံကြည်လိုက်ပါနဲ့ ကွာ၊ သူကကျား..ကျားပါကွယ်၊ တံခါးမဖွင့်သေးတဲ့ ဆိုင်ကွယ်ကနေ ရင်မောနေမိသည် ။ သမင်ပျိုမလေးတစ်ကောင် ကျောကွင်းကို မမြင်ပဲ တိုး လာပြီပဲ...

တည်ငြိမ်သော အလှနှင့် အသံလေးက သူ၏ စိတ်ကိုနာကြင်စေသည် ။

"ညက တစ်ညလုံး နားထောင်ကြည့်တယ်၊ သုံးခါတောင်နားထောင်ကြည့်တာ၊ မစိုးဘူး ဒို့ကြိုက်သွားပြီ၊ ဝယ်လိုက်တော့မယ်"

"ဝယ်ဘို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိလား"

"အင်း...မြို့ထဲသွားတဲ့ သူတွေကို လှမ်းမှာ လို့ ရ ရပါတယ်၊ ဒို့အလုပ်က မရမ်းကုန်းမှာ လေ"

"ဒါဆို လှမ်းမမှာ နဲ့ တော့၊ ပင်ပန်းတယ်၊ ပြီးတော့ အရောင်းသွက်

တော့ ရှိချင်မှ ရှိမှာ ၊ ဒို့ ဒီနေ့ မြို့ထဲသွားမှာ ပဲ၊ ဝယ်လာ ခဲ့မယ်လေ"

"ဟုတ်လား၊ ကျေးဇူးပဲနော်၊ တကူးတကသွားဝယ်ပေးနေရရင်တော့ ဝယ်မလာပါနဲ့ "

"ကိုယ်ဝယ်လာမယ်လို့ ပြောပြီးပြီပဲ၊ စံယသော်လေးရုံးကအပြန် ဝင်ယူလို့ ရပါပြီ"

"ကျေးဇူးပဲ"

"ပန်းပန်တတ်လား"

"ဟင့်အင်း၊ ဒါပေမဲ့ ပန်းလေးတွေကို ချစ်တတ်ပါတယ်"

"ဒါဖြင့် ယူသွားလေ"

"ဟင့်ဟင်း၊ ဒို့ကမပန်တတ်တော့ ပန်းကလေးတွေကို အားနာပါတယ်"

"ရပါတယ် ဆံကေသာထက်မှာ မတင့်တယ်ချင်နေပါစေ၊ တယုတယ ထွေးပွေ့ပြီး နမ်းရှိုက်ရင်ဖြင့် ပန်းကလေးတွေက မိန်းမလှလေးရဲ့ အနမ်းမှာ ပျော်နေကြမှာ ပါ"

"ဪ..."

သဲ့သဲ့လေး ရီမောသံနှင့် အတူ ပန်းများကို လှမ်းယူလိုက်တာကို ကြည့်ရင်းက သက်ပြင်းမော အခါခါချလျက်

သူ သူငယ်ချင်းမင်းနိုင်ထူးနှင့် အထက်တန်း ကျောင်းသားဘဝကတည်းက တွဲနေတာ၊ ဒီအပြောတွေနဲ့ ပဲ ကောင်မလေး များ စွာတို့ ၏ စိတ်ဝင်စား အရေးပေးမှုကို ရယူတတ်ကြတာပဲ...

ဒါပေမဲ့ မင်းနိုင်ထူးရဲ့ စကားသံများကို သူ အလွန်ကြောက်သည့် ။ မ

နှစ်သက်ပါ။

သို့သော် ကောင်မလေးများက နှစ်သက်စွာ သဘောကျကြသည် ။
ပြီးတော့ လမ်းခွဲထားတော့လည်း မျက်ရေများ နှင့် ငိုပွဲ ဆင်ကြသည် ။

ဒီလိုပဲလား၊ အပြောကောင်းတဲ့ သူကို မိန်းခလေးတွေက
သဘောကျကြလား..

ပိုးဖလံဆိုတာ ပူမှန်းသိရက်နဲ့ မီးကို တမင်တိုးကြတာလား၊

မီးရောင်စွဲဆောင်မှုကြောင့် ပူမှန်းမသိပဲနဲ့ မီးကိုဝင်တိုးကြတာလား..

ဒါပေမဲ့ မီးနားရောက်လို့ ပူတဲ့ အသိ သိရင်တော့ နောက်ဆုတ်သင့်
တယ်..

ဒါမှ မဟုတ် တစ်ယောက်ယောက်က ပူတယ်လို့ သတိပေးလိုက်ရင်
တော့ တန့်သွားမှားလား...

သူကတော့ ဘယ်မိန်းခလေးကိုမှ တစ်ခါမှ သတိမပေးခဲ့ဖူးပေ။

ထိုမိန်းခလေးများက ဇွတ်တိုးချင်ကြတာပဲကိုး..

ပြီးတော့ သူတို့ ကိုယ်တိုင်က မျက်စေ့မပါကြသလို၊ နှာခေါင်းလဲ
ရှိကြပုံမရ၊ မင်းနိုင်ထူးကလွဲရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ အရေး မလုပ်..

ထိပ်စေ၊ နှမမရှိသောသူကတော့ ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်သလို ဥပေက္ခာပြုရဲခဲ့
သည် ..

အခု စံယသော်နန်းအလှည့်...

သူ ဥပေက္ခာမပြုရက်နိုင်...

ဘာကြောင့် လဲမသိ..

"ဆောရီး ကောင်းထက်၊ ဘုရားပန်းတွေကို စံယသော်က လှလို့ တောင်းတာနဲ့ ပေးလိုက်ပြီ"

"မင်းကဇွတ်ပေးတာကိုး၊ ဦးဦးဖျားဖျားကွာ ဘုရားတင်ဘို့ ရည်ရွယ်ထားတာမှ ငရဲကြီးမယ်"

"ဝန်ချပြီး တောင်းပန်ပြီး ငါ့ခူးပျံမယ်ကွာ"

"မလုပ်ပါနဲ့၊ မင်းသွားစရာရှိတာ သွားပါ"

ကိုယ်တိုင် တယုတယ စိုက်ထားတဲ့ ပန်းမို့ သူများ ခူးမှာ ကို မကြိုက်ချင်...

"ကဲ ဒါဆို အိုကေပြီနော်၊ ပြဿနာ မရှိရင် ဒိုးတော့မယ်၊ ဟိုဖက်လက်ဘက်ရည်ဆိုင်မှာ ကိုးနာရီ တစ်ယောက်ချိန်းထား သေးတယ်"

သက်ပြင်းတိုးတိုးချရုံအပြင် ဘာမျှ မပြောချင်တော့ပေ။

ဆူးနဲ့ နှင်းဆီကို ဘုရားမတင်ချင်တော့၍ ပင့်ကူသစ်ခွကိုသာ ဖြတ်တင်လိုက်သည်။

ဆူးနဲ့ နှင်းဆီကို ဘုရားတင်လိုက်လျှင် ဘဝရဲ့ ဆူးညှောက်ခလုတ်များ ကင်းရှင်းလေအောင် ဆူးလေးများကို ဖဲ့ခြွေပြီးမှ ဘုရားတင်တတ်သည့် အကျင့်ကြောင့် စံယသော်နန်း ဟူသောကောင်မလေး ဆူးမစူးတော့ဘူးပေါ့...

နှင်းဆီ၊ စံပယ် သစ်ခွများ ဖြင့် လှပ၍ အမျိုးပေါင်းစုံလင်လှသော ဥယျာဉ်ခြံထဲမှာ နံနက် ဆယ်နာရီကျော်အထိ အလုပ် လုပ်ပြီးမှ ရေချိုး ထမင်းစားပြီး ဆယ့်တစ်နာရီခွဲမှာ ဆိုင်စဖွင့်လိုက်သည်။

မြို့ထဲသွားပြီး အခွေမဝယ်သည့် အခါတွင် မောင်ဘိုက

ဝိုင်းထိုင်ပေးပြီး အခွေသွားဝယ်လျှင်တော့ မောင်ဘို့ မရှိပေ။

မင်းနိုင်ထူးကတော့ ကားပွဲစားလိုလို ဆိုင်ကယ်ပွဲစားလိုလိုနှင့် အလုပ်များ ပြီး လေးနာရီကျော်မှ ပုံမှန် ရောက်လာတတ် ၏။

"စံယသော်နန်း"

ပန်းပွင့်လေးများကိုကြည့်ရင်း သူ့မျက်ဝန်းထဲမှာ တော့ စံယသော်နန်းဟူသော မိန်းခလေး၏ နူးနူးညံ့ညံ့နှင့် လှပပုံလေး ကို မြင်ယောင်လာမိသည် ။

မင်းနိုင်ထူး ပေးလိုက်သော ပန်းဖြစ်သော်လည်း မိမိက တယုတယ စိုက်ပျိုးထားသော ပန်းဖြစ်၍ အသာအယာလေး ငုံ့နမ်းသွားတာကို မြင်ရတော့ ရင်ထဲ အေးသွားသည် ။

ထို့နောက် ...ထိုနေ့မှ စ၍ စံယသော်နန်းထံသို့ ပန်းလေးသုံးပွင့် ဘာပန်းပဲဖြစ်ဖြစ် ပို့ပေးရန် ဆုံးဖြတ်ချက် ချ လိုက်လေ သည် ။ ရိုးရိုးလေးပဲပေါ့...
